

A woman with long dark hair, wearing a dark knit beanie and a thick, dark brown scarf, is shown in profile, looking down. She is in a snowy environment, with snow on her hat and scarf. The background is a bright, overcast sky with soft clouds. The overall mood is quiet and contemplative.

PAULLINA
SIMONSOVÁ

*Ledové
objetí*

LEDOVÉ OBJETÍ

PAULLINA SIMONSOVÁ

Ledové objetí

Český název: Ledové objetí

Název anglického originálu: Red Leaves

Autorka: Paullina Simonsová

Překlad: Iva Harrisová

První vydání: Flamingo, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 1997

Grafická obálka: Emotion Media, Poland

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Kristýna Kučerová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

© 1996 by Paullina Simons

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3294-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3295-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3296-8 (PDF)

*Pro mého Kevina,
a pro Boba Tavetiana,
navždy jsi v našich srdcích.*

OBSAH

Prolog	9
--------	---

ČÁST I DÍVKA V ČERNÝCH BOTÁCH

1. Neděle	15
2. Pondělí	85
3. Úterý	134

ČÁST II SPENCER PATRICK O'MALLEY

4. V lese a na zdi	181
5. Blízcí přátelé	233
6. Dědictví	303
7. Constance Tobiasová	367
8. Bylo nebylo v Greenwichi v Connecticutu	417
9. Dům U Červeného dubu	439

Epilog	491
Poděkování	495
O autorce	496

PROLOG

V parku Greenwich Point, tam kde se slaný vzduch z průlivu Long Island Sound mísil se zemitou vůní spadaného listí, vyšplhaly dvě děti po schodišti k tomu, co kdysi býval hrad. Byly samy.

Předtím prošly kolem hlídače parku, který jim s úsměvem zamával. Zdálo se, že je dobře zná. Park byl obrovský a děti dělila od místa, kam se chtěly dostat, dlouhá cesta, ale svítilo slunce a bylo pořád teplo. Dívka nesla bíločervenou papírovou tašku a chlapec svou baseballovou čapku a papírového draka. Podél západního konce zálivu došli až k piknikovému stolu u pláže. Dívka si okamžitě chtěla sundat boty, aby cítila pod chodidly hladké kamínky, ale chlapec řekl ne. Chtěl se nejdřív najíst. Dívka si povzdechla a posadila se. Najedli se. Dívka se nedurdila dlouho. Byla šťastná, že jsou tam.

Potom odkopla bílé tenisky, postavila se a s radostí zamířila k vodě. Spoustu kamínků pokrýval mazlavý mech, ale jí to nevadilo. Zvedla pár mušlí rozesetých po pláži a prohlédla je. Otevřené zahazovala, protože si pamatovala, co jí řekl otec: „Když jsou otevřené, znamená to, že jsou mrtvé a nedají se jíst.“ Zavřené dávala do tašky. Chlapec přinesl několik krabů a dívka je uložila k mušlím.

Patnáct minut se pokoušeli uhádnout, co čerí o patnáct metrů dál vodu zálivu. Jsou to vlny, nebo vydry? Dívka tvrdila, že vydry, ale chlapec se smál. Vlny, říkal, jenom vlny. Dívka se nenechala přesvědčit. Zdálky to čerení vypadalo jako černá záda. Vynořovala se však a potápěla stále na jednom místě, takže chlapec měl nejspíš pravdu, ale dívka to nechtěla připustit. Chlapec si myslel, že má pořád

pravdu. Kromě toho ji bavila představa, že ve svém parku zahlédli vydry.

Dívka se vydala zpátky k chodníčku. Chlapec ji předběhl, a když ji míjel, zatahal ji za vlasy. Dívka uhnula hlavou, ale přidala do kroku. Snažila se skákat po kamenech.

Byla to hezká dívka. Měla krátké černé vlasy, vzorně učesané. Bezvadně střižená blůzka byla naškrobená a džínny nažehlené, s puky. Na rukávech bílého kabátku neměla jediné smítko, což je u dětí dost neobvyklé. Její tenisky bělostně zářily a tkaničky vypadaly nové. Zutí bot a chůze po slizkém mechu byl jediný dětinsky rozverný luxus, který si byla ochotna dopřát.

Dívka milovala pikniky u stolu u pláže a pouštění draka na druhé straně rozlehlého parku. Slzy do očí jí naháněla prostřední část. Přála si, aby už byli na zelené louce a rozmotávali provázek draka. Až bude drak vysoko ve vzduchu, pustí provázek, rozběhne se za chlapcem a bude volat: „Výš, výš, výš...“

Podzim bylo její oblíbené roční období, zejména tady, kde prudký sláný vítr hnal červené listy bílých dubů.

„Nechtěl bys rovnou na louku?“ křikla zadýchaně za chlapcem, hrdlo stažené úzkostí. Zastavila se, aby si obula boty, a chlapec se také zastavil, otočil se a vrátil se k ní.

„Jdeme na louku. Místo čeho?“

„Místo toho, abychom chodili na hrad,“ objasnila dívka. Chlapec ji probodl pohledem.

„Dobře,“ opáčil a pokrčil rameny. „Myslel jsem, že máš hrad ráda.“

Dívka nejdřív neodpověděla a pak omluvně řekla: „Mám ho ráda. Jsem jenom unavená, to je všechno.“

Chlapec jí pokynul, aby šla: „Pojď, neboď jako malé dítě.“

Dívka se snažila nebyť.

Prošli po chodníčku mezi vysokými ztepilými duby kolem malé loděnice k zídce.

Chlapec na ni vyskočil. Zídka měřila na jedné straně jenom metr, ale na druhé straně oddělovala chodníček od vody. Pokaždé, když na ni dívka vylezla, měla strach, že spadne do vody. A kdo by ji pak zachránil? On určitě ne. Neumí plavat. Nedalo se držet za ruce. Zídka byla jenom padesát centimetrů široká. Ne, *musíš* nahoru, abys mu ukázala, že se nebojíš.

Bála se ale a byla nervózní. Cítila, jak se začíná potit v podpaží. „Nechci to dělat,“ zašeptala, ale chlapec ji neslyšel, protože už byl daleko vepředu na cestě na hrad. Dívka si nakázala, aby se *okamžitě* přestala třást a s povzdechem vyskočila za ním.

Z hradu nezbylo o moc víc než výhled na Long Island Sound. Ten výhled a propletené stěny forzýtií hovořily tiichou řečí o zašlém věhlasu a slávě.

O hradu s rytíři, princeznami a brněním. O hradu se služebnictvem a bílým domácím prádlem. O hradu s tajnými komnatami, tajnými chodbami a tajnými životy. Já mám také tajemství, pomyslela si dívka, a udělala pár nejistých krůčku po zídce. Princezna v bílých šatech a zářivých botách má tajemství.

„Počkej na mě!“ křikla dívka a vyrazila dopředu. „Počkej na mě!“

Část I

DÍVKA
V ČERNÝCH
BOTÁCH

Před naším nejsilnějším pudem,
tyranem v nás, se skloní nejen náš rozum,
ale i naše svědomí.

Friedrich Nietzsche

Neděle

Přátelé hráli basketbal, dva proti dvěma, teprve pár minut, ale Kristina Kimová se už potila. Požádala o oddechový čas a popadla ručník. Frankie Absalom, rozhodčí, a Aristoteles, Kristinin labrador, se na ni tázavě podívali. Kristina si otřela obličej a opětovala jejich pohled.

„Je mi horko,“ objasnila.

Frankie, zabalený v zimní bundě, lyžařské čepici a dece, se ušklíbl. „Co se děje?“ zažertoval. „Nejsi ve formě?“ Aristoteles funěl a vypouštěl do chladného vzduchu obláčky psího dechu. Během odpoledních nedělních her měl zakázáno se hýbat, a také ten zákaz dodržoval, i když vrtěl ocasem na ukázkou jisté zvířecí vzpoury.

Jim Shaw, Conni Tobiasová a Albert Maplethorpe přešli ke Kristině. Kristina vytáhla z batůžku lahev vody, otevřela ji, nalila si vodu na obličej a ještě jednou si ho otřela. Byl mrazivý den ke konci listopadu, pořád jí ale bylo vedro.

Jim jí promasíroval krk. „Co se děje, Krissy, jsi v pořádku?“

„No tak! No tak!“ obořil se na ni Albert. „Co to vyvádíš? Hraješ na čas?“

Kristina si přála, aby čas ubíhal rychleji, aby přeskočil až na jednu hodinu, kdy se má v Peter Christian's Tavern setkat s Howardem Kimem. Chtěla už mít ten oběd za sebou a naplňoval ji takovými obavami, že nedokázala myslet na nic jiného.

„Nejsem ve formě,“ přiznala Frankiemu a přešla Albertovu poznámku. Nechala si od Jima masírovat krk. „Příští sobotu začíná sezona a hraju pod psa.“

„To není pravda,“ namítla Conni. „Hraješ dobře. Včera jsi hrála výborně.“

Kristina mávla bezstarostně rukou a doufala, že si nikdo nevšimne, jak se červená. „Byl to jenom exhibiční zápas.“

„Krissy, dala jsi čtyřicet sedm bodů!“

„Já vím, já vím. Ale Cornell vůbec nehrál.“

„Netušil jsem, že vůbec vědí, jak se to dělá,“ poznamenal Jim a začal Kristině masírovat rameno.

„Kolik je, Frankie?“ zeptala se Kristina.

„Dvanáct hodin sedm minut.“

„Tak pojďme do toho, ať si zahrajeme,“ prohlásila Kristina. „Družstva?“

První hru hráli páry proti párům. Albert s Conni proti Kristině a Jimovi.

„Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptal se Jim a pohládl ji po tváři.

Kristina se na něj zamyšleně podívala a dotkla se jeho studené tváře. „Nic mi není. Jenom děsné horko.“

Conni se zachvěla. „Jasně, já se taky potím.“ Kristina po ní vrhla nedůvěřivým pohledem, usmála se a hlavou jí projelo: *dělá si z tebe legraci*. Conni její úsměv neopětovala. Kristina si skousla ret a zeptala se Alberta s Conni: „Chcete handicap?“

Její kamarádi se napůl žertem ušklíbli. „Běž někam s tím svým handicapem. Klidně si nech vlasy rozpuštěný. Tohle bude náš handicap. Kromě toho stejně vyhraje,“ řekl Albert. Conni neřekla nic.

Prohráli 20:16.

Kristina byla vysoká, dlouhonohá dívka se záplavou uhlově černých vlasů, které jí padaly do obličeje a do

poloviny zad. Nerada si je svazovala. Svou havraní hřívou odváděla pozornost ostatních družstev a během rozhodujících utkání Ivy League si je musela svazovat. Řídila se příkazem, ale na konci každé hry je měla stejně v obličejí.

Tady na příjezdové cestě Frankieho univerzitního bratrstva, Phi Beta Epsilon – jednoho z nejméně význačných domů na Webster Avenue, nebo-li ve Frat Row, jak říkají studenti z Dartmouthu – si Kristina vlasy nikdy nesvazovala. Hráli na starý, zrezivělý koš bez sítky. Kristině to nevadilo. Dva proti dvěma byl pro ni skvělý trénink. Zrychlovala se při něm.

Ten den však měla děravé ruce. Neustále jí padal míč a dokázala jí ho sebrat i mrňavá Conni. Kristina si ho pokusila přehodit za zády z ruky do ruky, ale nepodařilo se jí to a míče se zmocnili Conni s Albertem a dali koš. Všichni se jí smáli, ale Kristina byla myšlenkami u Howarda a ani se neusmála. Normálně by se při výskoku otočila ve vzduchu a zasunula by míč přímo do koše. Ale ne ten den, i když byla očividně nejlepší hráčka ze všech.

Po každém úspěšném koši si Kristina plácla do dlaně s Jimem a stiskla mu svým obvyklým způsobem prsty. Jim si to nechal líbit, ale v okamžiku, kdy ho pustila, ji také pustil.

Kristina žvýkala za hry žvýkačku. Jednou, když dopadla tvrdě na nohy, se kousla do jazyku. Vyplivla žvýkačku a s ní i trochu krve.

Frankie počítal trestné body, oznamoval fauly a zapisoval do samolepicího bločku skóre. Seděl na složené dece, nohy přitažené k hrudi a žvýkal žvýkačku. Lyžařskou čepici měl naraženou přes uši.

Když se k němu vrátili, Kristina se zeptala, kolik je hodin.

„O patnáct minut víc, než když ses mě ptala naposled,“ odpověděl Frankie. „Každá hra trvá patnáct minut, pokud si správně vzpomínám. Máš naspěch?“

„Kdepak, kdepak,“ ujistila ho Kristina spěšně a nalila si do obličejje vodu. „Pojďme pokračovat.“

„Nech nás vydechnout!“ požádala Conni. „Pět minut.“

„Ne, jsem rozehraná,“ odmítla Kristina. „Mužstva?“

Conni ji probodla pohledem. „Kristepane, Krissy, to opravdu nevím. Co obvykle děláme po té, co proti tobě prohraju s Albertem?“

„Hrajeme proti klukům?“

„Vidíš, to je dobrý nápad.“

Kristina se nehodlala nechat Conniným sžíravým sarkasmem rozhodit. „Skvělé. Potřebujete, kluci, handicap?“ Jejím handicapem byla Conni, ale to by nikdy neřekla nahlas.

Jim strčil Kristinu ramenem na tyč s košem. „Mám tušení, že tahle hra dopadne dobře,“ prohlásil a políbil ji zlehka na tvář. Kristina se k němu otočila obličejem a pokusila se ho políbit na rty, ale Jim se odtáhl. V očích se mu zračil chlad.

Zlobí se kvůli včerejší noci, pomyslela si Kristina. Později.

Kristina a Conni porazily Alberta s Jimem 18:16. „Páni, skoro jste, kluci, vyhráli,“ prohlásila Kristina po hře.

Jim hrál mizerně. Běhal o něco pomaleji, házel o něco níž, nebral Kristině míč ani ji neblokoval. Kristina mohla skoro odpřisáhnout, že skřípe zuby, když hraje ona, ale zavrhla to podezření jako výplod špatného svědomí. Co mu to ale potom vrže s každým zadřiblováním pod čelistí? pomyslela si. „Nevytahuj se na nás, hvězdo z Ivy League,“ zpražil ji Jim. „Až tady skončíme, můžeme si dát kilometr a uvidíme, kdo koho předběhne.“

Kristinu napadlo, že v tu chvíli by kilometr uběhla za čtyři vteřiny. Kolik je hodin? Kolik je hodin?

„Kolik je, Frankie?“

Frankie k ní vzhledl z deky a podal jí hodinky. Dvanáct čtyřicet tři. Kristina byla zbrocená potem. Ještě sedmnáct minut.

Během patnácti minut porazila Kristina s Albertem Conni s Jimem 40:8. Kristina dobíhala každý míč a brala na vědomí a blokovala dokonce i Conni, kterou obvykle nechávala na pokoji. Jako by tím, že běhá rychleji, mohla popohnat i čas.

„Dobrá hra,“ ocenila nakonec celá zadýchaná.

Conni opáčila: „Basketbal mám opravdu radši jako divák. Například když se na tebe chodím dívat, jak dáváš na frak Crimsonu.“

„No jo, umíš ale prohrávat a to je jediné, na čem záleží,“ odvětila Kristina.

„Vážně? To je jediná věc, na které záleží?“ otázala se Conni významně, pohled upřený na Kristinu. „To, že umím prohrávat?“

„Jasně,“ prohodila Kristina neurčitě.

Do rozhovoru se vložil Albert. „Ne,“ řekl, vzal Conni kolem ramen a podmanivě se usmál. „Záleží na spoustě jiných věcí.“ Conni se také usmála a dovolila Kristině, aby sebrala z hnědé trávy svůj batůžek.

„Uvidíme se později,“ rozloučila se Kristina.

„Počkej!“ zavolala za ní Conni.

Dohnala ji, ztišila hlas a řekla: „Myslela jsem, že mi pomůžeš, však víš s čím – s tím – ehm – však víš – s tím...“ pohlédla významně Albertovým směrem.

„Jo, jasně, s tím dortem,“ šeptla Kristina.

„Pššš...!“

„Pššš... promiň.“ Kristina se tvářila klidně, ale její vnitřní motor běžel na tak vysoké otáčky, že sotva slyšela svůj vlastní hlas. „Musím teď běžet.“ Teď, teď, teď, dunělo jí v hlavě. „Potom se u tebe zastavím, v pořádku?“

„Kristino! Je třeba nasekat všechny ty vlašské a lískové ořechy. Bude mi to trvat věčnost. A potom ta poleva – no tak.“

Kristina se sklonila ke Conninu uchu a zašeptala: „Musím ti něco říct...“

V tu chvíli k nim však došli Jim s Albertem a Kristina nestačila Conni povědět, že Albert nenávidí ořechy, zejména ty lískové.

„Co to tady pečete?“

„Nic, nic,“ zadrmolila Kristina rychle.

Conni zvedla ruce. Jim se zasmál a Kristina se pokusila zmizet. „Uvidíme se později,“ zavolala na kamarády a zachytila Albertův pohled. Propaloval ji očima. Kristina se podívala stranou a otřela si mokré čelo.

„Počkej!“ Jim vyrazil za Kristinou. „Hej.“ Mlčky spolu kráčeli mezi holými stromy po Webster Avenue k North Main Street. Několik studentů z Aplha Beta Gamma vyrábělo na trávníku před domem krocana z pappmaché.

Kristina doufala, že si Jim nevšimne, jak pospíchá, a nezačne se jí vyptávat na předešlou noc. Neudělal to, ale udělal něco, co bylo ještě horší. „Nechceš si zajít na oběd?“ navrhl.

„Na oběd?“ Kristina byla vyvedená z míry. V podstatě nečekala, že se jí podaří po každotýdenním basketbalovém utkání uniknout, aniž by si toho Jim všiml, ale během celých těch tří let, co spolu chodili, mu nikdy neřekla o Howardovi a nehodlala o něm začínat teď, když nastával nový úsek jejího života. Na rohu North Main Street zahnuhli doprava.

„Jíme, musím napsat ten šibeniční článek pro *Review*. Už tak jsem ve skluzu,“ namítla Kristina.

Jim jí za chůze stiskl zátylek. „Ještě ti zbývá trochu času.“

„Trochu času? Včera jsi tvrdil něco jiného.“

„Včera?“ Jim odtáhl ruku. „Včera jsem tě, Kristino, neviděl,“ upozornil významně a Kristina se začervenala.

„Ale viděl. Včera ráno.“

Jim zavrtěl hlavou. „Ne. Ne ráno. Včera večer.“

Kristina se pokusila potlačit povzdech, ale unikl jí mezi suchými a napjatými rty. „Ach ano, včera večer. Včera večer jsem šla do domu U Červeného dubu.“

„K Červenému dubu, říkáš?“ opáčil Jim. „Jak často tam musíš pracovat v sobotu večer?“

Dům U Červeného dubu byl útulek pro těhotné nezletilé dívky, kde Kristina pomáhala od prvního ročníku.

„Většinou nemusím. Ale Evelyn – vždyť víš –“

„Ano, vím o Evelyn. Co je s ní?“

„Je ve vysokém stupni těhotenství –“

„Opravdu?“ podivil se na oko Jim. „To je v domě U Červeného dubu dost neobvyklé, nemáš pocit?“

„A je depresivní,“ pokračovala Kristina téměř bez přestávky. „Potřebuje mě, tak – tak jsem tam přespala.“

„Tys tam přespala?“

„Jasně. Přespala jsem tam už několikrát předtím.“

„Aha, aha, aha.“

Tón Jimova hlasu zůstával skeptický, ale v obličeji se mu objevila úleva. Kristina se zasmála a řekla: „Panebože, vypadáš, jako bych ti právě oznámila, že jsi vyhrál v loterii.“ Prohrábla mu vlasy, aniž by zpomalila.

„Ne,“ odvětil Jim a opět se trochu zachmuřil. „Tohle je daleko lepší.“

Kristina se téměř třásla úzkostí. Zaplatpánbůh, že jdeme a Jim nevidí, jak se mi chvějí nohy. Vzala ho za ruku. Minuli knihovnu Baker a blížili se k Tuck Mall, kde všichni bydleli. Přála si, aby ji tam Jim opustil a nechodil s ní na hlavní třídu.

„Je ti zima,“ řekl Jim.

„Ne, proč myslíš?“ odpověděla Kristina, odtáhla ruku a opět si utřela pot z obličeje. „Jsem rozpálená jako láva.“

„Klepou se ti nohy.“

Kristina na sobě měla černé elastické šortky a zelené tričko Dartmouthu. „Máš pravdu, je mi hrozná zima,“ připustila.

Jim se na ni pozorně podíval. „Hej. Co se to s tebou děje?“

„Nic,“ ujistila ho Kristina rychle a nasadila co nejzářivější úsměv, jaký dokázala. „Vůbec nic.“

Viděla, že jí Jim nevěří, ve tváři měl čím dál tím víc pochybovačný výraz. „No tak, pojď si se mnou dát oběd,“ zopakoval svůj návrh.

„Nemůžu, Jimbo, je mi líto. Musím ten článek dopsat před Děkuvzdáním. Ještě mi zbývá obrovský kus.“

Jim si povzdechl. „Dobře, půjdu s tebou do redakce. Musím taky něco dodělat.“ Jim byl šéfredaktor školního časopisu *Dartmouth Review*.

„Panebože!“ zhrozila se Kristina. Byla na pokraji nervového zhroucení. „Jíme, prosím! Potřebuju pár hodin pro sebe. Potřebuju se posadit, zamyslet se a soustředit. Chápeš?“

Jim se zastavil a Kristina se zastavila s ním, přešlapovala však na místě.

„Uvidíme se později?“ zeptal se Jim.

„Jimbo,“ nasadila Kristina něžný tón. Podmalovaný zoufalstvím a úzkostí. Přítelova přezdívka vyzněla spíš jako ochraptělé zasténání, mazlivé a strohé zároveň. Kristina si odkašlala. „Samozřejmě, Jíme. Chceme se přece od čtyř učit. Ve dvě mám basketbalový trénink. Potom se sejdeme.“

„Proč se nepřestěhuješ do Leede Arena?“ zavrčel Jim. „Stejně tam skoro bydlíš.“

„Jimmy, musím trénovat. To dobře víš. Hvězdou Ivy League jsem se nestala jenom tak,“ zazubila se Kristina.

„Neděláš to na úkor studia?“ Jim zněl stále našťavaně.

„Na děkanský seznam premiantů se tenhle semestr asi nedostanu, jestli máš na mysli tohle.“

Jim přikývl a pak se zatvářil, jako by si právě na něco vzpomněl. Zlehka prohodil: „Včera večer jsem tě všude hledal. Úplně všude.“

Kristina nic neřekla a Jim dodal: „Dokonce i v knihovně.“ Kristina ho pohladila po tváři. „Promiň. Měla jsem ti říct, že se chystám do Červeného dubu.“

„Škoda, že jsi to neudělala. Až do jedné jsem nemohl usnout. Chodil jsem se dívat k tobě na pokoj.“

„Vážně?“ vyloudila Kristina úsměv. „Normálně chodíš spát se slepicemi.“

„Ha-ha,“ ušklíbl se Jim.

„Musím jít, Jime,“ vydechla Kristina. „Uvidíme se odpoledne.“

Jim se sehnul, políbil ji, Kristina opětovala polibek, vykročila a stále zrychlovala, až se dala do běhu. Rozvázala se jí tkanička na odrbaných adidaskách, Kristina se na okamžik zastavila, aby ji zavázala, a upustila přitom batůžek. Vyrázila od McNutt Hall ke Collis Café, aniž by si toho všimla. Vrátila se, sebrala ho a rozběhla se pod zelenými dortmouthskými markýzami na hlavní třídě rovnou k Peter Christian's, vyhlášené místní hospůdce.

Panebože, už je to tady, pomyslela si, když se třikrát nadechla a vstoupila do potměšitého suterénu.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se a usedla naproti Howardovi, který se zdvořile usmál.

„Nic se neděje,“ opáčil Howard, pomalu a zřetelně, a podíval se na hodinky. „Jenom o patnáct minut.“ Dal Kristině do kávy dvě kostky cukru a přilil mléko. Kristinu jako obvykle napadlo, jak je zvláštní a téměř absurdní, že mluví tak dokonale anglicky. Předklonila se, aby ho políbila.

„Proč jsi tak mokrá?“ otázal se Howard a otřel jí tvář.

„Hráli jsme basketbal. Vždycky se při něm zpotím.“ Kristina se usmála, popadla ubrousek a osušila si obličej. Howard ji mlčky pozoroval.

Kristina se napila kávy a ušklíbla se. „Ta káva je studená,“ odložila šálek. Nechtěla, aby Howard viděl, jak se jí chvějí prsty.

„Mluvíš, jako by byla zima tobě,“ opáčil Howard.

„Howarde.“ Kristinu jeho poznámka pobavila. „Pokoušíš se o humor?“

„Proč tě to překvapuje? Mám smysl pro humor,“ odvětil Howard důstojně.

„Já vím,“ poklepala ho Kristina něžně po ruce. „Já vím, že máš.“

„Je ti tedy zima?“

„Ano, je.“ Kristině bylo teplo, ale věděla, že Howard potřebuje projevit zájem.

„Kde máš kabát? Jak to, že máš na sobě jenom šortky?“

„Kabát jsem zapoměla,“ pokrčila Kristina rameny, jako by na tom nezáleželo.

„Pořád to děláš.“

„Co dělám?“

„Odmítáš se pořádně oblékat do zimy.“

„Zima na mě má povzbuzující účinek.“

„Povzbuzující účinek má na viry. Angíny. Zápalý plic.“

„Nic z toho jsem nikdy neměla,“ namítla Kristina. Howard jí dělal kázání, hrál si na maminku, ale jí to nevadilo. „Vždycky jsem byla zdravá jako řípa.“

S vážným rozhovorem chtěli počkat, až si objednájí. Kristina měla chuť na salát s krásně ostrou hořčičnou zálivkou, ale ještě ten den nejedla – až na pár slaných krekrů – a nechtěla si dávat hořčici a ocet na lačný žaludek. Rozhodla se místo toho pro mrkvový dort.

V duchu se nutila ke klidu. Byla však jako na trnící. Minulou noc toho moc nenaspala. A musela vstát v sedm. Do

krásného rána prozářeného sluncem, ve kterém se třpytily holé stromy na vermontských kopcích. Veškerá ta krása teď však pobledla a Kristina nedokázala myslet na nic jiného než na rozzlobeného Jima a trpělivého Howarda – solidního a chápatícího, s brýlemi v tmavých obroučkách, zpoza kterých na ni hleděly laskavé, vážné oči.

„Jak se máš?“ zeptala se rádoby klidným hlasem.

„Dobře, Kristino, vede se mi dobře. Mám spoustu práce.“

„Spoustu práce, to je fajn,“ řekla Kristina. Howard neodpověděl. „Nemám pravdu? Musíš být rád, že máš spoustu práce. Musí tě těšit... že... že máš hodně práce.“ Kristina si uvědomila, že nesmyslně mele. Kristepane! „Hodně zajímavých případů?“

Howard si ji chvíli měřil. „Jak zajímavé může být obchodní právo? Pojdme se podívat na ty papíry, Kristino.“

Kristina vytáhla nervózně z batůžku tuhou hnědou obálku. Podala ji Howardovi a řekla: „Všechno by mělo být v pořádku.“

Howard zaváhal a otevřel obálku. „Je všechno v pořádku? Nejsm si jistý.“

Kristina se rozhodla, že bude předstírat, že narážku nepochopila. „Opravdu. Všechno do písmene souhlasí.“

Howard přelétl očima papíry a odložil je stranou. „Dodud se nám nenaskytlá příležitost, abychom si o tomhle všem promluvili. Stalo se něco?“

Něco se skutečně *stalo*. Umřela Kristinina babička. Ale Howard o tom nevěděl. A nikdy se o tom nedozví.

„Jenom si myslím, že takhle to bude nejlepší, to je všechno,“ odpověděla Kristina a pohrávala si přitom s vidličkou. Ochutnala krémovou polevu na mrkvovém koláči. Chutnala dobře, ale přešel ji hlad.

„Skutečně je to nejlepší?“

„Jistě. Samozřejmě.“

„Proč? Proč se chceš zničehonic najednou rozvést?“

Howard měl na sobě oblek a vypadal tak dobře a známě, že Kristinu bodlo u srdce. Pomyslela si, znamená to, že už ho nikdy neuvidím? Zvykla jsem si na to, že vždycky přispěchá na pomoc.

Pokrčila rameny a odložila vidličku. Káva byla studená, dort krémový a měla prázdný žaludek. „Není to jen tak zničehonic. Dospěla jsem k závěru, že je načase.“

„Proč?“

„Howarde, protože mi bude jednadvacet, protože chci žít vlastním životem. Co kdybych si například chtěla vzít někoho jiného?“ Kristina se odmlčela. „Co kdyby sis chtěl vzít někoho jiného *ty*?“

„Vyskytl se někdo, koho si chceš vzít, Kristino?“

„Zatím ne. Ale kdo ví?“ Kristina se usmála. „Pan Správný se možná právě schovává za rohem.“

„Hmmm. Domníval jsem se, že pan Správný je Jim.“

Kristina se rozkašlala. „Toho jsem měla na mysli. Jima.“ Kristina byla ráda, že si povídají. Přestaly se jí chvět ruce. Už se tolik nepotila.

Howard se předklonil, ztlumil už i tak tichý hlas a zeptal se: „Byl to *tvůj* nápad?“

Kristina se odtáhla od stolu. Seděli v rohu za schody a spoře osvětlený sklep se nořil do přítmí.

„Howarde, nechápu, o čem mluvíš.“

„Zeptal jsem se, jestli to byl *tvůj* nápad.“

„Vím, na co ses zeptal. Jenom nechápu, co tím máš na mysli.“

„Kristino, na tuhle otázku se dá odpovědět jenom ano nebo ne.“

„Ty si představuješ, že na všechno se dá odpovědět ano nebo ne,“ opáčila Kristina popuzeně.

„Téměř na všechno,“ odvětil Howard zlehka. „Pojďme to zkusit ještě jednou. Kristino, byl to *tvůj* nápad?“

Kristina měla pocit, že musí něco odpovědět. „Můj, v jakém smyslu?“

„Tvůj v tom smyslu, jestli jsi na něj přišla sama, nebo jestli ti někdo poradil, aby ses nechala rozvést.“

Kristina nedokázala odpovědět, tak řekla: „Kdo jiný by mi mohl poradit –“ a pak se zarazila. Howard se jí díval zpřímá do obličeje a Kristina *přesně* věděla, co má na mysli. Tak se rozhodla, že nebude nic předstírat a sáhne po lži. „Ano, Howarde. Byl to můj nápad.“

Howard se na ni stále nehnutě díval, ale ve vážných hnědých očích se mu objevilo cosi velice podobného dojetí.

„Sněz ten koláč,“ pravil nakonec něžně.

„Koho by zajímal koláč?“ odsekla Kristina mrzutě.

„Mě zajímá ten rozvod.“

Kristina si zhluboka povzdechla. „Howarde,“ řekla. „Já vím. Ale věř mi. Všechno bude v pořádku.“

„Kristino, tomu nedokážu uvěřit.“

„Proč?“

„Tvůj otec mě požádal, abych se o tebe staral.“

„Nepožádal tě, Howarde, dal ti to příkazem.“

„To není pravda. Uzavřeli jsme dohodu.“

„Ano, a ty jsi dodržel, co jsi slíbil. Ale za první, bude mi jednadvacet. A za druhé, otec je teď mrtvý. Je načas, Howarde.“

„Dohoda je dohoda. Nezahrnuli jsme do ní ani tvůj věk, ani případné úmrtí tvého otce.“

„Ach, Howarde.“ Kristina si povzdechla a pak tiše dodala: „Vykašli se na to.“

„To nedokážu,“ odmítl Howard.

„Prosím, nedělej si o mě starosti. Přísahám, že se všechno v dobré obrátí.“ Kristina tomu chtěla sama věřit.

Howard uhnul očima, přikývl a postěžoval si: „Takhle znenadáni.“

„Není to znenadání! Pět let. No tak. Takhle to bude lepší. Nebylo to pro tebe nic jiného než prostředek k dosažení cíle.“

Kristina spatřila, jak se Howardovi mihla obličejem bolest. Musela ho nesmírně ranit. „Promiň,“ omluvila se rychle. „Víš, jak to myslím. Jsi hodný člověk, zasloužíš si něco lepšího.“ Doufala, že říká správná slova, ale opět ji přepadl neklid. Pohrávala si s ubrouskem, bubnovala špinavou vidličkou do dřevěného stolu. „Neber si to tak k srdci, udělal jsi mnohem víc, než jsi slíbil. Vzorně ses o mě postaral. A jestli tě trápí takové pochybnosti, proč jsi neřekl něco v září, když jsem ti poprvé oznámila, že chci podat žádost o rozvod?“

Tentokrát si povzdechl Howard. „Přišla jsi za mnou a požádala jsi o dalších tisíc dolarů. Měl jsem pocit, že mám právo vědět, na co je potřebuješ. Kdybys měla vlastní peníze, pověděla bys mi vůbec, k čemu se chystáš, nebo by se se mnou spojil tvůj právník?“

„Howarde. Nemám *právníka*. Najala jsem si pokoutního advokáta, který požádal o tisíc dolarů. Nevěděl ani, kolik stojí soudní poplatky. Nejdřív tvrdil sto dolarů, potom tři sta. Celá ta věc – právě proto chci, aby ses podíval na ty papíry.“

„Stejně na tom teď už nic nezměním,“ opáčil Howard a odsunul obálku. Odkášlal si. „Je pro mě velice důležité, abych věděl, že jsi v pořádku. Že ti nic nehrozí,“ prohlásil.

„Howarde, jsem v pořádku, nic mi nehrozí.“ Kristina se usmála a dodala: „Nebezpečí mi hrozí pouze tehdy, když se mě protihráči snaží faulovat na hřišti.“

„Jak často k tomu dochází?“

„Neustále.“

„Pořád ten basketbal tak miluješ?“

„Děláš si legraci? Drží mě při životě. Minulý týden jsem při exhibiční hře proti Cornellu dala rekordní počet bodů.“ Kristina se hrdě usmála.

„Pořád nechápu, jak k tomu došlo – ty a basketbal.“

Kristina pokrčila rameny a prohodila: „Jak dochází k věcem? Božská prozřetelnost. Ta škola, na kterou jsi mě poslal. Bylo to jediné slušné sportovní družstvo, které měli.“

„Ach, ne,“ promnul si Howard čelo. „Nezačínej zase s filozofií.“

Kristina mu ústy plnými mrkvového dortu sdělila, co kdysi řekl britský filozof Bertrand Russell o svém celoživotním hledání. „Během svého dospívání jsem čím dál tím víc tíhl k filozofii, s čímž hluboce nesouhlasila moje rodina. Pokaždé, když se to téma dostalo na přetřes, s neochvějnou pravidelností opakovali: Co je mysl? Na mou duši nemám tušení. Co je duše? To mi nikdy nepřišlo na mysl. Po padesáté nebo šedesáté mě ten bonmot přestal bavit.“

Howard se jí opět podíval do očí, téměř se usmál a otázel se: „Já jsem tě také přestal bavit?“

„Ještě ne, Howarde,“ ujistila ho Kristina s úsměvem.

Oba se odmlčeli.

„Zbývá ti čas na hlavní studijní obor?“

„Na dva hlavní obory. Ano, mám veškerý čas světa,“ odpověděla Kristina. Na rozdíl od Jima, který si vybral dva hlavní obory kvůli budoucí kariéře a životu, si ona zvolila dva kvůli tomu, že se k smrti nudila a chtěla naplnit svou neklidnou mysl významnými myšlenkami jiných lidí, aby se kousek po kousku zbavila svých vlastních, zapomněla na ně a hodila je za hlavu, aby zůstávala zaměstnaná a nemyslela na hlouposti.

„Jak se má Jim?“

„Dobře. Dělá tenhle rok šéfredaktora *Dartmouth Review*.“

„Aha.“ Howard se pousmál. „Dává ti dobré známky?“

„Naopak,“ odvětila Kristina s hranou uraženosti. „Je na mě přísnější než kdokoliv jiný. Tvrdí, že ho *Review* stojí spoustu času. Nemůže se dočkat, až bude mít po promoci.“

„Co chce potom dělat?“

„Chce jít na práva,“ sdělila Kristina se špatně skrytou hrdostí. „Chce se dostat k nejvyššímu soudu.“

Na Howarda to nečinilo nejmenší dojem. „Hezký nápad. Co chceš dělat ty?“

„Já? Nějaké postgraduální studium.“ To bylo to, o čem Kristina v poslední době uvažovala. „Co jiného bych mohla dělat?“

Howard se usmál. „Nevím. Co si takhle najít nějakou práci?“

„Howarde, prosím tě. Tohle je škola svobodných umění. Co si myslíš, že asi tak umíme? Jsme dobří čtenáři. Umíme psát na počítači, ale to je zhruba všechno.“

„Nakonec si budeš muset najít práci.“

Kristina si ironicky odfrkla. „Howarde. Proč? A jakou? Co bych mohla se svými hlavními předměty asi tak dělat?“

„Nevím,“ odvětil Howard pomalu. „Co dělají ostatní absolventi, kteří studovali filozofii a náboženství?“

„Samozřejmě učí,“ odpověděla Kristina zvesela. „Učí filozofii a náboženství.“

Howard se usmál. Kristina opětovala jeho úsměv. Bude se jí po něm stýskat.

Cítila, že se jí chce Howard zeptat ještě na něco jiného. Našpulil rty a nasadil soustředěný výraz, ke kterému se uchýloval pokaždé, když čelil těžké otázce. Těžkých otázek se nabízela spousta. Howard se jim většinou vyhýbal, ale ten den zápasil sám se sebou. Nakonec zvítězila ohleduplnost. Ohleduplnost nakonec vždycky zvítězí. Kristina chtěla Howarda překvapit a alespoň jednou odpovědět na jeho nevyřčenou otázku, ale neviděla v tu chvíli žádný důvod, proč by to měla udělat. Babička je po smrti. Následující den oslaví jedenadvacáté narozeniny.

„Jak se má, jak se jenom jmenuje... Albert?“

„Dobře,“ řekla Kristina rychle. „Všichni se mají dobře.“

„Co bude dělat po promoci on?“

„Nejsem si jistá,“ pokrčila Kristina lhostejně rameny.
„Tvrdí, že chce být sportovní novinář.“

„Sportovní novinář?“

„Ano, ale problém spočívá v tom, že neumí psát.“

„Aha.“

„Nebo rybář,“ potrásla Kristina hlavou.

Howard se pomalu zeptal: „Umí chytat ryby?“

„Myslím, že ano,“ pokusila se Kristina o bodrý tón.

„To šel na školu patřící do Ivy League jenom proto, aby se stal rybářem?“

„Velice dobrým rybářem,“ odušila Kristina, aby změnila téma.

Howard se odmlčel. „Chceš si vzít Jima?“

Kristina se lítostivě pousmála. „Nejsem si jistá, jestli si chce vzít *on* mě.“

„Samozřejmě že chce.“

Kristina zavrtěla hlavou. „Ne. Myslím, že nechce.“

Howard si ji změřil pohledem.

„Děláš si zbytečné starosti,“ pokusila se ho uklidnit Kristina.

„Dělám si starosti o tebe.“

„Jenom se na mě pořádně podívej. Nic mi nechybí.“

„Jak myslíš.“ Howard pořád nevypadal přesvědčeně.
Vstal od stolu. „Pojďme.“

„Nemůžu s tebou strávit celý den,“ upozornila Kristina omluvně.

„Já vím,“ opáčil Howard. „Odlétám dneska večer. Ani jsem si nezamluvil pokoj v hotelu. Na zítra varují před sněhovou bouří.“

„Co je ještě nového?“ otázala se Kristina.

Howard si oblékl kabát a odpověděl otázkou: „Máš nějaké plány?“

„Až se přizene ta bouře? Ne.“

„Měl jsem na mysli plány na svátky.“

„Já vím, co jsi myslel.“ Kristina se usmála. „Nejspíš pojedu s Jimem do Delaware.“ Což nebyla tak úplně pravda, jenom o tom Jimovi ještě neřekla. Potřebovala zůstat v Hanoveru – Dartmouth hraje v sobotu doma proti Pensylvánské univerzitě – ale komu by se chtělo zůstat na Díkůvzdání v Dartmouthu? Nechtěla ale, aby si Howard myslel, že nemá žádné plány.

„Myslel jsem, že tam už s Jimem nechceš jezdit.“

Panebože, ten má paměť! pomyslela si Kristina.

„To jsem sice jednou řekla...“ uvažovala o správné odpovědi. „Jenom mám pocit, že mě jeho rodina nemá ráda.“

„Oni tě nemají rádi?“

„Ne.“

„Proč?“

„Řekla bych, že se jim nelíbí moje vlasy.“ Když jsem tam byla naposledy, viděla jsem, že... že pořád v duchu uvažují, že se chtějí zeptat, proč taková milá dívka jako já netráví Díkůvzdání se svou rodinou?

Kristina Jima požádala, aby je předem informoval o stavu její čítankové, rozpadlé rodiny. Věděla však, že dobře vychovaná paní Shawová přesto umírá touhou, aby se zeptala, umírá touhou, aby něco řekla. Její nevyřčené otázky visely ve vzduchu tak dlouho, až zatuchly a zhořkly, a Kristina tam už s Jimem po téhle návštěvě v druhém ročníku nikdy nejela.

„Měla bys jet s Jimem. Určitě by byl rád.“

„Bezpochyby by byl rád,“ potvrdila Kristina. Chtělo se jí vysvětlit, jak je pro ni těžké trávit Díkůvzdání s Jimem a jeho zcestovalými přívětivými rodiči, kteří ji balí do dusivého pláště zájmu a vlídnosti.

Kristina zvažovala, jestli nejet do Cold Spring Harbor s Conni a Albertem. Moc si ale s Conni od začátku školního

roku nerozuměly. Vzniklo mezi nimi napětí, které viselo ve vzduchu stejně tíživě jako otázky Jimových rodičů.

Když spolu začaly na začátku prvního ročníku bydlet, v Mass Row ve dvoulůžkovém pokoji s koupelnou a obývánkem, hrály každý večer poker nebo black jack a skoro vůbec nespaly, protože si nedokázaly přestat povídat. Přihlásily se do stejných povinných seminářů, obědvaly spolu v Thayer nebo Collis Café, chodily společně do Hopkins Centre na filmy. Učily se spolu v knihovně a o prvních Vánocích na Dartmouthu vzala Conni Kristinu do Cold Spring Harbor, kde se Kristina celé tři týdny většinou dobře bavila. Constance Sarah Tobiasová měla fajn rodinu. S jejím starším bratrem Douglasem byla legrace a její rodiče byli natolik odtažití, že Kristinu neobtěžovali.

Po roztržce mezi Jimem a Albertem jejich přátelství malinko ochladlo. Brzy se ale zase navrátilo k normálu. Nebo si to Kristina alespoň myslela. Normál znamenalo vytrvalé učení, semestrální práce, přednášky, studovny, knihovny Sanborn, Baker a Feldberg. Normál znamenaly zapékané těstoviny v Thayer a sendviče v Collis, filmy v Hopkins Center, sobotní večírky univerzitních bratrstev, kocoviny v neděli ráno a basketbalové zápasy dva proti dvěma. Kristina se domnívala, že si všichni dobře rozumějí, ale Constance jí předvedla, že se v ní zmýlila.

Kristina se na tu příhodu minulou zimu na mostě snažila usilovně zapomenout a připsala ji Connině chvilkovému pomatení rozumu.

Měla podezření, že vztah čtyř nerozlučných přátel navždycky změnil výměnný program, v rámci kterého ji v jarním semestru druhého ročníku poslali s Albertem do Skotska do Edinburghu. Co si ale počít se starým přátelstvím? Co si počít s kamarády ze školy? I po Edinburghu se dál společně učili, obědvali a chodili na večírky. Jsme jako

rodina, pomyslela si Kristina a najednou se do ní dala strašná zima. Ať už je situace jak chce složitá, nemůžeme se jen tak rozejít.

Howard zaplatil účet a vyšli na ulici. Howard podal Kristině svůj šedivý vlněný kabát. Kristina s do něj zachumlala, s přáním, aby ho nemusela nikdy vracet. Byl teplý a voněl po Howardovi, po nějaké usedlé kolínské, kterou vždycky používal. Yves Saint Laurent?

„Kristino, chtěl bych ti něco říct.“

„Ano?“

Zůstali stát nad schody vedoucími dolů do Peter Christian's. Kristině vířil v hlavě uragán myšlenek.

„Už nezbývají žádné peníze, Kristino.“

Kristina se uvolnila. „Já vím.“

„Ty o tom víš? Co chceš dělat?“

Kristina měla spoustu plánů. Počínaje následujícím dnem. V tuhle chvíli ale neměla ani floka. Zvažovala, jestli si nepůjčit pár dolarů od Howarda, aby měla na dárek k narozeninám pro Alberta, ale bránilo jí v tom svědomí.

„Nějak se už protluču. Nedělej si starosti.“

„Dávej dobrý pozor,“ požádal ji Howard. Bojoval sám se sebou. „Jestli potřebuješ založit, mám –“

„Howarde!“ Kristina mu stiskla paži. „Prosím. Nic nepotřebuju. Vážně.“

„Pracuješ pořád U Červeného dubu?“

„Ano. Mám dost vlastních prostředků.“

Ušli několik metrů k družstevní prodejně a Howard si koupil mikinu, na které stálo: Deset důvodů, proč jsem hrdý, že moje dcera studuje na Dartmouthu. Důvod číslo deset zněl: Protože výsledky jejich přijímacích zkoušek byly příliš dobré na Harvard.

Howard řekl, že tenhle důvod je podle něj nejlepší.

„Ale Howarde,“ namítla Kristina. „Nejsem tvoje dcera.“

„To nevadí. Ty důvody není třeba brát tak doslova. Mají být vtipné. Kromě toho si občas přeju, abys byla moje dcera,“ přiznal Howard.

Kristina se na něj překvapeně podívala. „Proč?“

„Abych na tebe mohl dávat pořád pozor. Abych ti nemusel nikdy říct, že došly peníze,“ objasnil Howard zatrpkle a popuzeně.

„Howarde, prosím,“ opáčila Kristina tiše. „Prosím.“

„Přeješ si, abych tě doprovodil k tobě na pokoj?“

Kristina s úsměvem odmítla: „Ne, děkuju.“

Došla s Howardem k jeho autu, Pontiacu Bonneville z půjčovny.

„Co dělá tvoje auto?“ zeptal se Howard.

„Však ho znáš. Rozpadá se. Mám už té staré rachotiny plné zuby. Z topení na straně spolujezdce vytéká nemrznoucí směs a hrozně páchne. Celé auto páchne po nemrznoucí směsi. A k tomu dělá hrozný rámus. Asi budu mít děravý výfuk.“

„Strana spolujezdce ti může být ukradená. Jsi řidič.“

Kristina se chystala namítnout, že občas také sedí na straně spolujezdce, občas, když se dostane do hor a na nebi nad vysokými stromy září slunce. Seděla na straně spolujezdce po cestě do Fahrenbrae, rekreačního střediska schouleného vysoko ve vermontských kopcích.

„Potřebuješ peníze na opravu?“

Bylo neuvěřitelné, že je neustále na mizině, při všech těch penězích, které jí Howard dává. Bylo těžké si představit, že dívka, která dostává od Howarda dvacet tisíc dolarů ročně, je chudá – jaká urážka vůči skutečně chudým lidem! – ale přesto, po zaplacení školného, bydlení, jídla, knih a benzínu do staré rachotiny, jí zbývalo necelých pět set dolarů. Přesně takhle to otec chtěl: žádné peníze na vyskakování. Ale pět set dolarů na deset měsíců na škole nebylo moc. Dělal to dolar šedesát šest na den. Akorát tak

na čokoládovou tyčinku a noviny. Když šetřila, nedopřávala si čokoládové tyčinky, mohla jednou za čtrnáct dnů zajít do kina. Při hodně velké šetrnosti si mohla dovolit malý sáček pražené kukuřice.

Kristina pohládila Howarda zlehka po tváři. Pak ho pevně objala a zašeptala: „Nechci od tebe žádné peníze.“

Howard ji sevřel v náručí. „Nezapomínej, že i bez peněz tvého otce mám trochu svých vlastních.“ Kristina si všimla, že se na ni přitom nepodíval, přesto ho bezelstně ujistila: „O tom nepochybuj, Howarde. Vždycky ses o sebe dokázal velice dobře postarat. Rozhodně o tebe nemusím mít strach.“

Howard se odtáhl. „Nemám tě odvézt? Vypadáš celá zmrzlá.“

Kristina zavrtěla hlavou. „Děkuju. Mám basketbalový trénink. A pak se budeme učit s Jimem Aristotela na zítřejší test z estetiky. A do Děkuvzdání musím napsat pro *Review* článek o trestu smrti. Jak vidíš, pořád všechno při starém. Nic se nezměnilo.“

„O trestu smrti? Má New Hampshire vůbec trest smrti?“

„Jasně,“ odpověděla Kristina. „Musíš sice unést nebo zabít policistu při pokusu o vyloupení banky, abys získal peníze na nákup cracku, který se chystáš prodávat malým dětem, ale trest smrti tady pořád existuje.“

„Kolik lidí ročně umře?“

„Jak to myslíš, kolik jich zabijí zločinci?“

Howard se zlehka zasmál. „Vtipné. Ne, kolik jich zabije stát.“

Kristina se na okamžik zamyslela a předstírala, že počítá. „Celkem vzato, když se započtou ti, kteří měli být popraveni předešlý rok a všechny roky předtím, malý moment... jeden... tři... dvacet sedm – ani jeden.“

Howard se zasmál. „A jaké stanovisko zastáváš? Pokud si pamatuju, bývala jsi proti.“

„To bylo kdysi. Na té zatracené škole, kam jsi mě poslal, jsem nesměla mít jiný názor.“ Kristina se usmála. „Ještě nevím, jaké stanovisko zastávám. Ještě jsem nezačala psát. Ke stanovisku obvykle dospěju tak v polovině článku a v druhé polovině ho bráním.“

„Myslíš, že si vrazi zaslouží umřít?“

„Nejsem si jistá,“ opáčila Kristina nerozhodně. „Obávám se, že čtu moc Nietzscheho. Nahlodává můj zdravý rozum –“

„Jaký zdravý rozum?“ otázal se Howard.

Kristina ho štouchla do žeber. „Jestli si nezaslouží umřít, tak co si zaslouží? Protože něco si zaslouží, nemáš pocit? Co je čeká v Hongkongu?“

„Smrt.“

Kristina si tou smrtí nebyla jistá. Souvisel s ní svým způsobem bůh. Bůh se vznášel nad všemi jejími kurzy východních náboženství, moderních náboženských směrů, etiky a náboženských studií, Bůh prostupoval všechna ta vznešená, spleť slova a ona nevěděla, co se jí snaží sdělit. Po většinu svého života k němu měla odtažitý přístup. Co považoval Mahátma Gándhí za jeden ze sedmi největších hříchů? Rozkoš bez svědomí. Vytěsnila ze svého života i Gándhího, i když měla jeho krédo pověšené na korkové nástěnce u psacího stolu jako drzou upomínku. Co by si myslel Gándhí o trestu smrti? Všeobecně? A konkrétně – pro muže, který ho zabil? Gándhí by mu určitě odpustil. Stejně jako odpustil papež Jan Pavel bulharskému atentátníkovi, který se ho pokusil zavraždit, by Gándhí odpustil svému vrahovi. Právě Gándhí ale napsal, že sedmým největším hřichem je politika bez zásad. Pokud byl někdo zásadový, tak právě on.

„Odpustil by John Lennon Marku Davidu Chapmanovi?“ prohodil Howard.

Kristina se usmála. „Ohromuje mě, že jsi takový odborník na popkulturu. Myslím, že John Lennon by neodpus-til,“ dodala. „Měl toho ještě spoustu před sebou.“

„Takže tahle definuješ umění odpouštět. Myslíš si, že se snadněji odpouští lidem, jejichž život je prázdný?“

„O hodně,“ potvrdila Kristina. „Papežův život nebyl sice prázdný, ale přesto. Papež neměl pětiletého Seana Lennona.“

Howard přešlapoval z nohy na nohu. „Je ti zima,“ konstatovala Kristina a vysoukala se z kabátu. „Tu máš.“

Howard si vzal kabát, ale neoblékl si ho. Oba tam stáli a chvěli se zimou.

„Abys věděla,“ pravil Howard nejistě, „na Díkůvzdání jsi zvaná i do New Yorku. Mohli bychom se jít podívat na Davida a Shauna Cassidyovi v *Pokrevních bratrech*.“

Takže mě pozval. Počkal až do poslední minuty, ale pozval mě. Kristinu přepadly výčitky svědomí. Opět ho chytila za paži.

„To je v pořádku, Howarde,“ řekla tiše. „Jsou to jenom pitomé svátky.“

„Já vím,“ odvětil Howard. „Nelíbí se mi ale představa, že budeš o těch pitomých svátcích sama a nešťastná.“

„Nebudu sama,“ ujistila ho Kristina. „A nebudu nešťastná.“

Přála si, aby ji Howard ještě jednou objal, ale Howard to neudělal. Nikdy se jí nedotkl jako první. Choval se tak zdvořile, že Kristinu napadlo, jestli se pod tou jemnou, něžnou uctivostí neskrývá lehká nechuť. Jako by v jeho náboženství bylo hříchem dotknout se Kristiny Kimové.

„Uvidím tě ještě někdy?“ zeptal se.

„To doufám, Howarde. Opravdu doufám.“ Kristina cítila, jak z Howarda sálá zdrženlivost.

„V tom případě se budu těšit. Všechno nejlepší k narozeninám.“

Kristina zamávala pěstí do vzduchu. Se zatnutými prsty jí bylo hned příjemněji. Nebyla jí na ně taková zima. „Hurá,“ zajásala. „Jsem teď dospělá.“

„Dospělá jsi byla celou dobu, co tě znám,“ pravil Howard.

„Ano, ale předtím jsem byla dítě.“

„To muselo být hrozně dávno,“ usoudil Howard smutně.

Na Kristinu z toho také padl smutek. „Tak dávno to zase není, Howarde.“ Teklo jí z nosu a dýchala ztěžka ústy.

Howard se na chvíli odmlčel a potom ji objal. „Sbohem, Kristino,“ rozloučil se tiše.

Kristině se udělal knedlík v krku. „Sbohem, Howarde,“ odpověděla a poplácala ho po kabátu. Nechtěla, aby viděl, že jí vyhrkly slzy do očí.

Když nastupoval do auta, odvrátila se stranou.

Poté, co odjel, zůstala stát nehnutě na chodníku a mžourala do slunce. Už teď se mi po něm stýská, pomyslela si. Musím mu za pár týdnů zavolat a popřát hezké Vánoce.

Průběh oběda ji potěšil, ale ze všeho největší radost měla z toho, že ho má za sebou.

Podívala se na Nugget Theatre za sebou. Dávali *Věk nevinnosti*. Kristinu napadlo, že by se na něj mohla podívat. Dokonce si přečetla, kdy začíná, film už ale běžel a byl hodně dlouhý. Další představení začínalo až v pět a tou dobou bude čekat Jim s Aristotelovou *Etikou Nikomacheovou* v podpaží. Pak přijde Albertův oříškový dort. Kromě toho, neviděl ten film Frankie a neříkal, že je o jídelních příborech? Neříkal, že nádobí v tom filmu září v hlavních rolích?

Kristina ho přesto chtěla vidět. Daniel Day-Lewis jí připomínal Edinburgh, kde zhlédla film *Moje levá noha*.

Vydala se pomalu k redakci *Dartmouth Review*. Když kráčela nahoru po schodech, pohled jí padl do výlohy butiků Rare Essentials. Zahlédla hezké černé boty.

Trest smrti může počkat.

Vešla dovnitř. Přistoupila k ní atraktivní prodavačka a otázala se, jestli může pomoci.

„Chci se jenom podívat,“ sdělila Kristina. „Líbí se my támhle ty boty.“

„Ach, ty jsou opravdu moc hezké,“ zašveholila prodavačka. „Jsou z Kanady.“

Aha, z Kanady, usmála se Kristina. V tom případě musejí být opravdu hezké. Prohlédla si je a zeptala se, zda je mají ve velikosti devět a půl. Prodavačka měla pouze velikost deset. Boty byly Kristině trochu velké. Přesto ji lákaly, elegantní, s koženými tkaničkami.

„Jsou také vodotěsné,“ sdělila prodavačka.

„Vodotěsné? A k tomu ještě z Kanady?“ zažertovala Kristina. „Co jiného si může holka od černých bot přát? Kolik stojí?“

„Sto osm dolarů.“

Sto osm dolarů Kristina neměla. Měla zhruba tři dolary v drobných.

Kristina zaplatila boty kartou American Express. Sto osm dolarů bude vydělávat šest týdnů. To zvládneš, pomyslela si s úsměvem.

„Kristina Kimová,“ přečetla prodavačka, když zasunovala kartu do čtečky. „To je neobvyklé jméno.“

Kristina se podepsala na účtenku. „Myslíte?“

„Hezky zní,“ usoudila prodavačka a vrátila kartu. „Zní... nejsem si jistá. Asijsky?“

Kristina se jí podívala zpřímá do očí. „Vypadám podle vás jako Asiatka?“

„Samozřejmě že ne. Jenom jsem chtěla –“

„Na shledanou,“ rozloučila se Kristina, popadla tašku s botami a vyšla z obchodu. Kristepane.

Nové boty se jí líbily natolik, že si je chtěla hned about. Neříkal Howard, že se blíží sněhová bouře? Tenhle rok

ještě nešla po své zdi. Během sněhové bouře by to mohlo být poprvé. Poprvé v nových černých botách.

Kristina se posadila nahoru na schodiště vedoucí k redakci *Review* v budově obchodní komory a začala si rozvazovat adidas.

Spencer Patrick O'Malley právě dojezdil obvyklý nedělní oběd v Molly's Ballon, stejný nedělní oběd, který si dával každou neděli po celých uplynulých pět let. Spencer byl otrokem zvyku. Odložil si bundu na židli vedle sebe, a když k němu přišla servírka, svůdně se usmála a pozdravila: „Nazdar, Tracy.“

„Nazdar, Kelly,“ odpověděl a pomyslel si, že by u něj servírka slavila větší úspěchy, kdyby mu říkala Spencere.

„To stejné jako vždycky?“

„To stejné jako vždycky,“ potvrdil Spencer.

Servírka mu přinesla margaritu s ledem ve sklenici s okraji obalenými solí a pak Molly's Skins – vynikající bramborové slupky – a guacamole s hranolky a hovězím burritem.

Když vycházel ven, vrazil do sedmileté holčičky, která začala zničehonic křičet. Spencerovi trvalo pár vteřin, než si uvědomil, že si dívka přiskřípla prsty do dveří. Pomoohl jí je vytáhnout, vzal ji kolem ramen a odvedl ji dovnitř, zatímco dívka stále plakala. Servírka jí dala na pohmožděné prsty led a ze záchodů v prvním patře se vynořila dívčina matka. Všichni mu poděkovali a Spencer odešel. Za chůze uvažoval, jak těžké je to s dětmi. V jednu chvíli je všechno v naprosté pohodě a v druhou – člověk nikdy neví, co se může stát.

Kráčel s rukama v kapsách po hlavní třídě a zvažoval, jestli si neudělat kilometrovou procházku k Occom Pond. Byla zima a foukal vítr, byl však teple oblečený. Měl na sobě

bundu z ovčí kožešiny, pletenou čepici a rukavice, ale i v bundě zapnuté až pod krk, s rukama v kapsách a celotělovým spodním prádlem pod džínsy a svetrem mu mrznul obličej.

Spencer si občas přál, za krutých newhampshirských zim, aby býval pokračoval po I-95 na jih, když odjížděl na západ ze svého domovského města na Long Island, aby si našel práci někde jinde. Bylo mu tenkrát jedno, kde to bude, tak proč zastavil v ospalém městečku s bílými budovami, černými okenicemi a neskutečně studenými zimami?

Spencer se zamyslel nad tím, jak dlouho bude trvat, než se mu v takovém počasí udělají omrzliny na obličej, a přejel si rukou po bradě. Vynechal ten den holení, což byl luxus, který si dopřával pouze o nedělích. A to od doby, kdy přestal chodit do kostela.

Právě míjel budovu obchodní komory, když si všiml dívky usazené nahoře na schodech. Nezaujala ho dívka sama o sobě, protože byla příliš velká zima, než aby ji s kapucí přetaženou přes hlavu pořádně zaznamenal. Ne, nezaujala ho dívka. Zaujalo ho, co dělala. Byla bosá, dokonce i bez ponožek, a dotýkala se chodidly betonových schodů. Měla na sobě šortky. Vedle ní stála černá kožená bota. Druhou černou botu držela v rukách.

Ostrý vítr musel srážet teplotu hluboko pod nulu. Spencer se z pouhého pohledu na dívku roztřásl ještě víc. Jednou nohou se pevně opírala o schod a druhou měla přehozenou přes koleno a pokoušela se navléct na ni botu. Chvilí s ní zápasila a pak postavila nohu na zem a zkusila to jiným způsobem.

Spencer došel pomalu ke schodišti, jako hypnotizovaný, a pozoroval ji, dokud se jí nepodařilo zvítězit. Místo toho, aby si okamžitě obula i druhou botu, začala provlékat dírkami černé tkaničky. Chodidlo měla stále položené na betonovém schodu. Spencer přejel očima po jejích dlouhých

holých nohách k zelenému dartmouthskému tričku a pak k obličejí a vlasům povlávajícím ve větru. Vytáhl z kapsy ruku a pohladil si znovu bradu.

Dívka měla velice světlou pokožku, ale tváře měla zarudlé zimou. Na okamžik vzhlédla od bot. Jejich oči se setkaly. Měla velký, nádherně oválný obličej, mladý až na oči. Teskné hnědé oči lemovaly hluboké vážné vrásky a přidávaly jí na věku. Ale samotné oči byly krásné a zranitelné, s černými řasami. Kombinace nevinnosti očí a vrásek kolem nich vytvářela znepokojující obraz.

Spencer si odkašlal a pravil: „Naše těla ztrácejí každou minutu stupeň tepla.“

„Opravdu?“ zeptala se dívka a povytáhla koutky úst do úsměvu. „Dík za informaci.“

„Je tomu tak. A pozoruju vás už pět minut. Možná šest.“

Dívka si odhodila vlasy, ruce stále na tkaničkách. „Jak vypadám?“

Spencer viděl, že se na něj usmívá očima a popraskanými rty. Zachoval vážný výraz, což pro něj nebylo těžké, protože se snažil být vážný muž. „Zmrzle,“ odvětil.

„Podle vašeho výpočtu bych už vlastně měla být mrtvá. Říkal jste stupeň za minutu?“

„Mrtvá ještě nejste,“ odpověděl Spencer téměř s úsměvem. „Ale rozhodně prokřehlá. Omrzlá. Znecitlivěly vám končetiny.“

Dívka se dotkla nohy. „Možná máte pravdu. Dokonce už ani nevnímám zimu.“

„Vidíte?“

Dívka nasadila uličnický úsměv. „V tom případě byste mě měl přestat rozptylovat, abych si mohla about i druhou botu a zbyla mi alespoň šance na přežití.“

Spencer přestal mluvit a sledoval ji, dokud si nezavázala i druhou botu.

„Kde máte ponožky?“ zeptal se.

Dívka se na něj zpřímá podívala. Byla nádherná. Objektivně, nesporně nádherná. Vysoká, štíhlá, krásná jako modelka, dokonce i s rozčuchanými vlasy. Ty oči jsou bezedné, pomyslel si Spencer, a zračí se v nich nepopsatelné emoce. Spencer pocítil tlak v podbřišku. Pořád byl mladý natolik, aby si pamatoval na školní časy, kdy ho podobný tlak přepadl pokaždé, když krácel chodbou a díval se na dívky v bílých svetrech, tisknoucí knihy na pučící řadra.

Vyšel nahoru po schodech, stáhl si rukavici a napřáhl ruku. „Spencer Patrick O'Malley,“ představil se.

Dívka přijala nabízenou ruku a zlehka jí potřásla. Její ruka byla teplá a to Spencera překvapilo. Dívka bosá v listopadu v New Hampshiru má teplou ruku.

Dívka se otázala: „Spencer jako Spencer Tracy?“

Spencer se zhluboka nadechl. „Ano. Ale nejsem s ním příbuzný.“

„Taky mu vůbec nejste podobný. Kristina Kimová.“

„Je mi potěšením, Kristino. Můžu vás někam odvézt, abyste se zahřála?“

„Ne, děkuju. Mám namířeno tady do té budovy.“

„Do obchodní komory?“

„Ne, do redakce *Review*,“ upřesnila Kristina.

„Aaach,“ protáhl Spencer. „Nejsou trochu extrémní?“

„Nejsou,“ zasmála se Kristina. „Extrémní jsou ale reakce, kterých se jim dostává.“ Pořád držela Spencera za ruku. Pak ho pomalu pustila. „Byla bych vám vděčná, kdybyste měl papírový kapesník,“ pravila a popotáhla.

„Ten bohužel nemám.“ Spencer pohlédl do jejího oživlého obličeje. Úsměv jí pohrával i na rtech. „Musíte být ze severu,“ řekl. „Máte studenou krev.“

„Nejsem ze severu,“ odvětila Kristina. „Ale mám studenou krev.“ Odmlčela se. „Když jsem byla malá holka

a jezdila v zimě na návštěvu za babičkou k jezeru Winni-
pesaukee, prolamovala jsem led na jezeře a strkala nohy do
vody, abych vyzkoušela, jak dlouho to vydržím.“

Spencer tu informaci chvilku zpracovával. „Jak dlouho,“
zeptal se pomalu, „jste to vydržela?“

Kristina se hrdě usmála. „Můj rekord je jednačtyřicet
vteřin.“

Spencer hvízdal. „Jednačtyřicet vteřin? Co omrzliny?“

„Ty jsem měla pořádné. Byl to ale rekord.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Spencer. „Byla to soutěž?“

„Jasně,“ potvrdila Kristina. „Něco takové nedělá člověk
jen tak pro zábavu.“

„Samozřejmě.“ Spencer povytáhl obočí. „K něčemu ta-
kovému musí mít člověk dobrý důvod.“

Kristina se uličnický způsobem usmála. „To je pravda.“

Spencera posedla zvědavost. „S kým jste soutěžila?“

„Ach, jak už to tak bývá.“ Kristina mávla neurčitě ru-
kou, aby podtrhla svou neurčitou odpověď. „S kamarády.“

Spencer byl stále zvědavější a zvědavější. „Hmm,“ za-
mumlal. „To museli být skvělí přátelé. Malá holka v lese –“

„Na jezeře,“ opravila ho Kristina.

„Na jezeře,“ pokračoval Spencer. „Sedí tam, láme led,
dělá díru, aby do ní strčila bosou nohu. To zní...“ Nedo-
kázal najít správná slova. Vzpomněl si, jak v dětství chodil
po ledu na jezeře u svého domu. I když už několik týdnů
mrzlo, až praštělo, nechtělo se mu na ten led vstoupit, pro-
tože led pro něj znamenal vodu a slyšel o jediném člově-
ku, který dokázal chodit po vodě, a byl si jistý, že to není
on. „Hrozně... napínavě,“ dokončil větu. „Kdo vás hlídal?“

„Dospělí nemůžou dávat pozor každou minutu,“ podí-
vala se Kristina na své boty a Spencer si znovu vzpomněl
na dětství. Kristina měla pravdu. Dospělí ho skoro nikdy
nehlídali.

„Proč jste to dělala?“ zeptal se pomalu. „Proč jste strkala nohy do ledové vody?“

Kristina pokrčila rameny a řekla: „Protože jsem se bála?“

„Čeho jste se bála?“

„Bála jsem se strčit nohy do vody.“

„Odůvodněně.“

„Dělala jsem to,“ dodala Kristina, „abych ukázala, že se nebojím.“

„Komu?“

„Sobě,“ odpověděla Kristina o trochu příliš rychle. „Sobě... a kamarádům.“

Spencer viděl, že se třese, Chtělo se mu podat jí svou teplou bundu, ale pochyboval, že by ji přijala. Nevypadala jako takový typ dívky.

„Hej,“ vyhrkl z náhlého popudu. „Co byste říkala šálku kávy?“

Kristina zavrtěla hlavou a sešla kolem něj ze schodů. Spencer vyrazil za ní. „No tak. Káva. Ta vás zahřeje.“

„Zahřeje?“ odušila Kristina. „Je minus šest stupňů. Vyjdu ven a zase mi bude zima. Vážně bych si ji moc ráda dala, ale musím dneska stihnout milion věcí.“

„Co musíte stihnout, Kristino? Je neděle. V neděli odpočíval dokonce i bůh,“ upozornil Spencer

„No jo, musel ale bůh na basketbalový trénink? Čekal boha následující den test z Aristotelovy estetiky? Děkuju. Možná někdy jindy.“ Kristina se na něj podívala. V černých očích se jí zračilo cosi neproniknutelného a zároveň poráženeckého. Opravdu si přál, aby přijala jeho pozvání.

„No tak.“ Spencer O'Malley byl pevně odhodlaný. Na kávu dávno nikoho nepozval. „Slibuju, že vás moc nezdržím.“

Kristina si povzdechla a usmála se.

„No tak,“ zopakoval Spencer.

Kristina naklonila hlavu. „Zvete mě?“

„Jasně,“ odpověděl Spencer rychle a snažil se, aby na něm nebylo vidět, jakou má radost.

„Dobře, tak můžeme jít do EBA. Dělají tam portugalské muffiny, po kterých se můžu utlouct,“ svolila Kristina.

„Já vím,“ pravil Spencer. „Kupuju si je po tuctech.“

Zahnuli doleva do Allen Street a došli k *Everything but Anchovies*, kde si sedli dozadu k vysokým lednicím s kolou.

Spencer si sundal rukavice, bundu a čepici. Všiml si, že ho Kristina pozoruje.

„Co se vám stalo s vlasy?“ zeptala se.

Spencer si přejel rukou po hlavě. Vlasy si právě nechal oholit. „Ach, však víte, jak to chodí.“

„Nevím. Jste voják?“

Spencerovi se nový účes líbil. Bez vlasů mu víc vynikly hluboko posazené modré oči. Připadalo mu to hezké.

„Byl to takový společný nápad.“ Nechtělo se mu objasňovat, že jedna z žen u něj v práci se dozvěděla, že má rakovinu, a když začala s chemoterapií, všichni její kolegové si nechali oholit vlasy, aby se necítily trapně. Ironií osudu bylo, že druhý den přišla v paruce. Počítala se ale solidarita, kterou dali muži bez vyzvání najevo. A Spencer, jeden z nejmírumilovněji vypadajících mužů s lehce irskými rysy a velkými, výrazně vykrojenými rty, nabył s oholenými vlasy výrazu drsňáka.

Spencer se dotkl brady a zalitoval, že se neholil. Kristina ale nevypadala, že by jí to vadilo.

Objednala si muffin a horkou čokoládu. Spencer horkou čokoládu nenáviděl, ale dal si to samé.

„Spencere Patricku O'Malleyi,“ pronesla Kristina. „Chodíte na Dartmouth? Jako každý tady ve městě?“

„Nechodím,“ odpověděl Spencer. „Pracuju pro policejní oddělení.“

„Hanoverské policejní oddělení?“

„Přesně tak.“

„Vážně?“ Kristina ožila. „Páni.“ Vypadala, že na ni to sdělení učinilo dojem. Naklonila se nad stůl. „Co pro něj děláte?“

„Jsem detektiv,“ sdělil Spencer. „Detektiv seržant.“ Z obyčejného detektiva ho sice povýšili teprve před pár týdny, ale to nehodlal sdělovat.

„Detektiv? Páni,“ vydechla Kristina obdivně. „Děláte hodně... detektivní práce?“

Vystopoval jsem vás koutkem oka, chvělo se Spencerovi na jazyku. „Spoustu,“ odpověděl nahlas. „Pátrám po špatně zaparkovaných autech, přetaženém čase na parkovacích hodinách a v sobotu večer po opilých řidičích.“

Kristina si ho nejistě měřila, se zájmem a zvědavostí, teplýma, hebce hnědýma očima.

„Takže vy hrajete basketbal?“ zeptal se.

„Ano.“

„Občas se dívám na muže.“

„To je chyba,“ pravila Kristina. „My jsme mnohem lepší. Loni jsme vyhrály titul.“

Spencer se jí podíval na ruce, dlouhé a štíhlé, s krásně upravenými červenými nehty. U dívek se mu víc líbily krátké, nenalakované, ale k ní dlouhé nehty nějak patřily.

Ukázal na ně a poznamenal: „S takovými nehty se musí špatně driblovat.“

Kristina se na ně láskyplně zadívala a usmála se. „Zvykla jsem si. Kromě toho potřebují ostatní veškerý handicap, jakého se jim může dostat.“

„Hmmm,“ pronesl Spencer zamyšleně. „U studentek jsou takové dlouhé nehty vzácné. Zejména když hrají basketbal.“

Kristina pokrčila rameny. „Mně se líbí.“

„Jste dobrá?“

„Velice dobrá,“ přiznala Kristina s ironickým úsměvem. „Nejlepší tým All-Ivy tři roky za sebou.“

„Ach.“ Na Spencera to učinilo dojem, ale nedal to na sobě znát. „Co přesně znamená All-Ivy?“

„Vy nevíte, co je All-Ivy? To jste detektiv?“ Kristina hrála několik vteřin uraženou nevíru. Spencer se málem nahlas rozesmál.

„Pro vaši informaci, hráče All-Ivy volí ligoví trenéři ze všech devíti škol, které patří do Ivy League. Na každé pozici hraje jeden hráč All-Ivy. Liga volí pět hráčů do prvního týmu, pět do druhého a pěti přiděluje čestné uznání. Já jsem hlavní pivot. V současné době jediná hráčka z prvního týmu All-Ivy v dartmouthském mužstvu –“ Kristina se zarazila a začervenala se.

Spencer se s úsměvem natáhl přes svou horkou čokoládu a zeptal se: „Kristino, snažíte se na mě ohromit?“

Kristina ještě víc zčervenala a odpověděla: „Nesnažím, samozřejmě že nesnažím.“

„Protože jste mě ohromila,“ sdělil jí Spencer a Kristina se navenek uvolnila a odměnila ho úsměvem.

„Jste dobrý detektiv?“

Spencer se ze sebe chystal vysypat z legrace seznam svých zásluh a úspěšných případů, ale neudělal to. Jen přikyvl a řekl: „Existují detektivové, kteří umějí vyslýchat, a detektivové, kteří umějí ohledávat místa činu. Dobrý detektiv musí umět obojí.“

„Na co jste dobrý, detektive O'Malleyi?“

Ta otázka přišla Spencerovi dvousmyslná. Povytláhl obočí.

„Musíte mít kategorický imperativ,“ pravila Kristina.

Spencer na ni nechápavě pohlédl. „Kategorický co?“

„Kategorický imperativ.“ Kristina pokrčila rameny, ukousla velké sousto muffinu, důkladně ho rozžvýkala,

polkla a teprve potom pokračovala: „Kategorický imperativ praví, že naše konání nemá ovlivňovat účel.“

Spencer na ni vyvalil oči. „Ach, ano, takových mám několik.“

Kristina si znovu ukousla. „Ne, jenom jeden,“ řekla. „Máte jenom jeden. Kantův. *Metafyzika mravů*. To znamená –“

„Dokážu si představit, co to znamená, a ano, patrně bych nebyl policista, kdybych necítil nutkání vykonávat své povolání –“ napodobil Spencer tón jejího hlasu „– bez ohledu na účel.“

„Vykonáváte ho dobře.“

„Dělám, co je v mých silách.“

„Na co jste dobrý?“

Spencer se rozhodl přisoudit její otázce běžný význam. „Jsem jako lovecký pes. Rád si namlouvám, že mám dobrý instinkt.“ Spencer se zarazil. „Ale můj partner Will by nesouhlasil. Řekl by, že jsem jako pes, jehož čich zničily feferonky.“

„Připomínáte mi mého psa,“ podotkla Kristina. „Umíte naslouchat.“

„Umím naslouchat,“ připustil Spencer. „A jsem také dobrý pozorovatel. Dívám se na lidi a často se o nich dozvím víc z toho, jak sedí a dívají se na mě, než z toho, co povídají.“

Kristina se usmála. „Co jste zjistil z pohledu na mě?“

Spencer opětoval úsměv. „Zjistil jsem, že se mě nebojíte. Díváte se mi přímo do očí.“

„Chcete tím říct, že vás provokuju, detektive?“

„Přesně tak.“ Spencer se snažil zachovat vážnou tvář. „Díváte se mi beze strachu přímo do očí.“

„Nemám se čeho bát,“ odvětila Kristina a uhnula pohledem. Spencerovi to neušlo.

Naklonil se blíž a tiše se zeptal: „Bojíte se, Kristino?“

„Všeobecně? Nebo čeho se bojím nejvíc?“

Spencer se nad tím zamyslel. „Nejvíc,“ odpověděl.

„Nejvíc se bojím smrti. Ne, ne smrti. Umírání,“ upřesnila Kristina. Spencer přikývl.

„A co vy? Čeho se nejvíc bojí policajti?“

„Nevím, čeho se bojí policajti, ale já se bojím toho, že bych musel žít se špatným svědomím. Rád se v noci dobře vyspím.“

„Trápí vás špatné svědomí?“ otázala se Kristina s úsměvem.

„Zatím ne.“

Kristina přikývla a napila se čokolády. „Předpokládám, že při vašem povolání si nemůžete dovolit chybu. Zmýlit se v lidech.“

„Správně.“ Spencer se také napil čokolády. Kam tím Kristina míří? „Většinou se v lidech nemýlím.“

Kristina se stydlivě pousmála. „Co kdybyste se mýlil ve mně?“

Spencer se také usmál. „Nemýlím se ve vás. Jste odvážná a chytrá.“ Chtělo se mu dodat, že je také krásná, ale takové věci se neříkají dartmouthským studentkám u kávy. Kromě toho nepotřebovala, aby jí to sděloval.

„Jste flexibilní, detektive?“

„Jsem neohebný jako prkno,“ odvětil Spencer. „To je jedna z mnoha mých chyb.“

„Nepřijde mi, že byste měl mnoho chyb,“ odvětila Kristina.

„Snažíte se na mě být hodná. Mám spoustu zlovyků.“

„Vážně? Jakých například? A kdo je nemá?“

„Třeba vy.“

„Já?“ Kristina se nahlas rozesmála. „Mám víc zlovyků, než jste si dal v životě obědů.“

„Jmenujte alespoň jeden.“

Kristina se na okamžik zahloubala. „Jsem chorobně pořádkumilovná,“ sdělila.

„Opravdu? Já jsem chorobný lajdák.“

„Hrozně ráda vyhrávám v basketbale,“ dodala Kristina.

„Já hrozně rád uzavírám své případy.“

„Nikdy se pořádně neoblékám na ven a vždycky nastydu.“ Kristina kýchlá, jako by na důkaz svých slov.

„Ach, neříkejte. Já se vždycky nabalím a pak se děsně zpotím.“

„Pořád dělám věci, kterými si nesmírně komplikuju život.“

„Já zase dělám všechno proto, abych si ho zjednodušil.“

Kristina se zarazila. „Občas piju.“

Spencer se také zarazil. „Ach! Co bych za to dal, kdybych pil jen *občas*.“

A pak se na sebe usmáli.

„Je vám jednadvacet, Kristino?“

„Zítř,“ oznámila Kristina s nevysvětlitelným nadšením. „Konečně.“

„Aha. Zapomeňme na to, že jste mi řekla, že pijete, platí?“

„Já piju? Měla jsem na mysli pití kávy.“

„Dobře. Už se o tom nebudeme bavit.“ Spencer se odmlčel. „Takže vy jste ráda, že vám bude jednadvacet? Ze všech obvyklých důvodů?“

Kristina přikývla. „A mám jich ještě pár *navíc*,“ povytáhla obočí. Neposkytla však žádné další vysvětlení a Spencer na ni nenaléhal.

Popíjeli horkou čokoládu a ukusovali portugalské muffiny – stejné jako anglické, jen větší, silnější a sladší.

„Máte, detektive O'Malleyi, nějaké zajímavé případy? Musím napsat pro *Review* článek o trestu smrti. Napadlo mě, že do něj zahrnu něco o zločincích.“

„To by byl velice revoluční počín,“ prohlásil Spencer. „V dnešní době a ve vašem věku.“ Kristina mu byla čím dál tím víc sympatická.

„Nemohl byste mi o nich něco povědět?“

„Co byste chtěla vědět?“

„Proč zabíjejí lidé jiné lidi?“

Spencer se nad tím zamyslel. Kristina ho mátlá. Byla příliš hezká. „Moc,“ odpověděl nakonec. „Moc a zastrašování. O nic jiného nejde.“

„Moc a zastrašování, říkáte? Sérioví vrazi, agresivní manželé, sexuální násilníci, všichni z nich?“

„Ano. Všichni z nich.“

Kristina se usmála. „To je vážně dobré. Pomohl jste mi.“

„Dost o trestu smrti. Povězte mi něco o sobě.“

„Co byste si přál vědět?“

„Cokoliv. V kolikátém jste ročníku?“

„V posledním.“

„Co máte jako hlavní předmět?“

„Filozofii a náboženství.“

„To zní zajímavě. Takže co nám filozofie říká o tom, proč lidé zabíjejí jiné lidi?“

„Jak to mám vědět? Nestuduju nic takhle konkrétního. Nietzsche nás učí, že se nemáme pohoršovat nad špatností a nemáme trestat devianty.“

„Proč?“

„Údajně proto, že zločinci jen projevují svobodnou vůli, kterou jim dala společnost a za kterou je pak chce trestat, trestat za jedinou věc, o které tvrdila, že odlišuje člověka od zvířete.“

„Jak je vidět, Nietzsche nikdy nežil v New Yorku,“ poznamenal Spencer.

Kristina se rozesmála.

„Nejsem si jistý, jestli s ním můžu souhlasit,“ pokračoval Spencer. „Svobodnou vůli nedává člověku společnost.“